

Č. 704.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Morava):
 I. Výzva k předložení přiznávky k dávce, vydaná v době, kdy přestala působnost zákona z 26. prosince 1914 č. 18 z. z. mor. za r. 1915 a než ještě vyšla vyhláška místodrž. z 15. října 1918 č. 143 z. z. mor., je bez právního významu a bez právních následků. — II. Námitky čistě právní, jejichž skutkový podklad je nesporný, nejsou nedovolenou novotou, byly-li předneseny teprve ve stížnosti k nejv. správ. soudu. — III. Namítala-li strana v řízení správním vadnost řízení předcházejícího vyměření dávky, nejsou námitky na vadnost řízení se vztahující, ale teprve ve stížnosti na nejv. spr. soud přesněji formulované nedovolenou novotou. — IV. Právní zásady jako u č. 547 (231 ad III.).

(Nález ze dne 10. února 1921 č. 1546.)

Prejudikatura: k II. a III. srovn. nál. č. 305 pod III. a 314 pod II.

Věc: Karel František S. ve Znojmě (adv. Dr. Jaroslav Nebesář z Prahy) proti zemskému výboru v Brně o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Platebním rozkazem vládního komisaře města Znojma ze dne 14. ledna 1920 předepsána byla stěžovateli z převodu domu čp. 115 ve Znojmě provedeného kupní smlouvou 3. dubna 1918 za 150.000 K dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti penízem 6140 K 34 h. Stalo se tak na podkladě úředně přijaté hodnoty nabývací k 1. lednu 1904 penízem 70.800 K.

Odvolání stěžovatelovo uplatňující proti této hodnotě hodnotu nabývací 105.000 K, totiž cenu pozemku a nákladu stavby v roce 1895 provedené, zamítnut byl naříkaným rozhodnutím, poněvadž stěžovatel byv 7. května 1918 vyzván, aby předložil přiznání k dávce, neučinil tak a úřad dle posledního odstavce § 18 zák. o dávce byl oprávněn, aby vyměřil dávku z moci úřadu na základě hodnot, jež vyšetřil úřední cestou.

O stížnosti naříkající rozhodnutí to pro nezákonnost a vady řízení uvážil nejvyšší správní soud toto:

Stížnost namítá v první řadě, že sporný převod dávce nepodléhal, poněvadž působnost zákona ze dne 26. prosince 1914 čís. 18 mor. z. z. r. 1915 přestala dnem 31. prosince 1917 a následkem vyhlášky místodržitele na Moravě z 15. října 1918 č. 143 z. z. znovu teprve od jeho vyhlášení ožila a že tato vyhláška nemůže ke škodě stěžovatelově působiti zpět; stěžovatel by byl kupní cenu o dávku zvýšil nebo dávku na kupce přesumul, kdyby byl věděl, že zákon nabude znovu moci.

Odvodní spis prohlašuje tuto námitku za nedovolenou novotu, ježto nebyla ve správním řízení vznesena.

Stanovisko žalovaného úřadu není proto správné, že jde o námitku čistě právní, ježto jediný její skutkový podklad, den převodu, je nesporný.

Nejvyšší správní soud trvá na právním názoru, který projevil nále- zem z 12. října 1920 čís. 8375 (Boh. č. 547) v ten smysl, že dávka z pří- růstku hodnoty nemovitosti předepsaná dle vyhlášky z 15. října 1918 č. 143 z. z. mor. nepostrádá zákonného základu a že této dávce podléhá i přírůstek hodnoty realizovaný převodem v době od 1. ledna do 28. října 1918 a odkazuje k důvodům nálezu toho dle § 2 zák. o nejv. správním soudě a § 44 jednacího řádu.

Avšak stížnosti nelze upřít oprávnění v jiném směru. Žalovaný úřad zamítl rekurs z důvodu § 18/3, totiž pro preklusi, jež nastala tím, že ne- bylo předloženo přiznání k dávce v dané lhůtě přes to, že byl stěžovatel výměrem ze dne 7. května 1918 čís. 9232 upozorněn na následky ob- meškání.

Stížnost popírá závaznost této výzvy, ježto té doby zákon neplatil, a po obnovení jeho působnosti nebyl stěžovatel znovu vyzván. Žalovaný úřad ve věci přiznává, že stěžovatel nebyl znovu vyzván, míní však, že toho také po zákonu nebylo zapotřebí.

Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatel, broje v odvolání proti zjištění nabývací hodnoty k 1. lednu 1904, namítal též vadnost řízení, v kterém k úřednímu předpokládání této hodnoty vůbec došlo. Když tedy tuto námitku stížnost formuluje přesněji, nelze v tom seznati nedovolené novoty.

Ve věci samé sluší uvážiti, že výzva ze dne 7. května 1918 ku předlo- žení přiznávky jest částí vyměřovacího řízení správního zákonem o dávce předepsaného. Řízení řídí se vždy dle dočasných pro ně platných předpisů. Nebylo-li předpisů takých dne 7. května 1918, neměl tento úkon úřadu, jenž měl jeviti i účinek na práva stran, právní povahu zákroku, nýbrž byl úkonem bez právního významu a bez právních následků.

Zpětná působnost prodloužení platnosti zákona vztahovala se jen na m a t e r i e l n í podmínky vzniku nároku na dávku v mezidobí do vyhlá- šení tohoto usnesení, nikoliv také na předcházející řízení, z kterého dů- vodu bylo po obnově působnosti zákona nutno, ten který úkon, zde tedy výzvu opakovati.

Poněvadž se stěžovatelem nebylo provedeno, vůbec žádné řízení před vydáním platebního rozkazu, vzata mu možnost účasti se měrou v zá- koně určenou na zjišťování podkladu vyměřovacího, i bylo proto zrušiti naříkané rozhodnutí dle § 2 zákona o nejvyšším správním soudě a § 6/2 zákona o správním soudě.

Č. 705.

Administrativní řízení: Usnesení úřadu stranám nedoručené, k němuž strany nemohly zaujmouti stanovisko, nemůže býti základem pro rozhodnutí vyšší instance. Ke stížnosti strany zruší nejv. správ. soud rozhodnutí takové pro nezákonnost.

(Nález ze dne 10. února 1921 č. 1654.)

V ě c: Marie W. a soudruzi v Tachově (adv. Dr. Otto Gellner z Prahy) proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.